Roxana Constantinescu la Minnesota Opera

(Costin Popa – 8 februarie 2012)

O recentă transmisie „live” pe Internet a făcut posibilă legătura online cu marele auditorium al Minnesota Opera din Minneapolis. A fost ultima reprezentaţie dintr-o serie de cinci spectacole cu opera „Werther” de Massenet, în care rolul Charlotte a revenit mezzosopranei Roxana Constantinescu.
În actuala stagiune a teatrului, tânăra artistă română, rezidentă la Viena, a fost reinvitată după succesul repurtat cu un an înainte, când a interpretat personajul titular din „Cenuşăreasa” de Rossini.

A fost un nou prilej pentru a-şi valida calităţile şi dorinţa fierbinte cu care ţinteşte o carieră de anvergură. Prezenţele la Minnesota Opera sunt paşi importanţi care, alături de alte prestaţii pe scene europene (Viena, Berlin, Toulouse) şi americane (Los Angeles), îi crează solide premise pentru atingerea ţelului la care are dreptul să aspire.

Roxana Constantinescu este genul de artistă inteligentă, cu look hollywoodian (foarte important reper în ziua de astăzi), cu mişcare scenică implicată şi expresivă, daruri care se alătură unei voci lirice strălucitoare, plăcut rezonante, mobile şi extinse. Rolul Angelina din „Cenuşăreasa” îi revelase şi abilităţile în lumea coloraturilor rossiniene. Pentru Charlotte a rezervat un contur juvenil, ataşant şi fragil, cu atrăgătoare sinceritate şi cânt elegant. Dragostea fără limite a lui Werther o transformă şi îi revelează nebănuite adâncimi sufleteşti, emoţii răscolitoare şi durere nesfârşită.

Şi chiar dacă în scena cu Albert din actul al II-lea pare că amintirea lui Werther nu o preocupă şi o găseşte natural surâzătoare, sunt convins că ungherele ascunse ale sufletului tinerei ascundeau adresările pătimaşe ale poetului. O lectură visătoare şi pasionată a rezervat Roxana Constantinescu cunoscutei pagini a ariei „scrisorilor”, după cum nuanţările extreme din „Va!... laisse couler mes larmes”, altă scenă din tensionatul act III, au emoţionat. O construcţie bine drămuită, minuţios redată a unui rol dificil, cu care Roxana Constantinescu arată o maturitate artistică neobişnuită pentru o vârstă ce depăşeşte cu puţin 30 de ani.

În rolul titular, tenorul James Valenti a cântat cu frumoasă linie vocală, nu întotdeauna omogenă dar cu sunete calde şi moliciuni poetice care au susţinut elegia „Liedului lui Ossian”, celebra arie „Pourquoi me reveiller”. Relaţionarea lui Valenti cu Roxana Constantinescu a fost puternică, intensă, între cei doi a existat un „chimism scenic” captivant.

Parteneri au fost delicata soprană Angela Mortellaro (Sophie), baritonul cu timbru plăcut Gabriel Preisser (Albert), basul Joseph Beutel (Le Bailli, câteodată cu intonaţie imperfectă), ca şi John Robert Lindsey (Schmidt), Rodolfo Nieto (Johann), Mark Thomas (Brühlmann), Alison Schardin (Kätchen). Toţi, ca să nu mai vorbim de interpreţii principali, cu admirabilă pronunţie în limba

franceză și aplecare către stil. Pregătirea muzicală a fost meritorie, cu bune rezultate venite din fosă, unde dirijorul Christoph Campestrini a condus orchestra de la Minnesota Opera cu bună știință a romantismului lui Massenet.

Montarea lui Kevin Newbury a dorit să ne extragă din atmosfera anului 1780 și să ne ducă la începutul de secol XX sau, poate, sfârșitul de veac XIX, în plină revoluție industrială, ale cărei efecte domină masiv peisajul. Decoruri, Allen Moyer. Oaza de verdeață (actul prim), taverna gării din Wetzlar (actul secund), camera Charlottei cu bradul de Crăciun (actul al treilea) şi cea austeră a lui Werther, dominată de inscripția „Liebe oder Tod" („Dragoste sau moarte"), în actul final, tot ambientul este parcă strivit de sumbrul metal industrial.

Este evident că regizorul a dorit să se îndepărteze cu orice preț de la original. Mă întreb însă, cu ce scop? Sigur că sentimentele se regăsesc dar, ce se întâmpla daca trama se desfășura tot în cadru de secol XVIII? Câteodată am impresia ca unii creatori încearcă modernizarea doar în ideea de a nu fi acuzați că rămân prea... clasici.

Costumele semnate de Jessica Jahn s-au integrat armonios ideii regizorale, bine susținută și de lighting designer-ul D. M. Wood.

Una peste alta, la Minnesota Opera din Minneapolis, producția cu „Werther" a fost un bun vehicul pentru cei doi excelenți interpreți principali, Roxana Constantinescu și James Valenti.